|| श्रीशंकर ||

|| संतकवि श्रीदासगणूविरचित ||

|| श्री गजानन प्रार्थना स्तोत्र ||

|| श्रीगणेशाय नमः ||

हे सर्वाद्या सर्वशक्ति | हे जगदोध्दारा जगत्पती |
साह्य व्हावें सत्वरगति | या लेकरांकारणें ||१||
जें जें कांही ब्रम्हांडांत | तें तें तुझें रुप सत्य |
तुझ्यापूढे नाहीं खचित | कोणाचीही प्रतिष्ठा ||२||
तूं निरंजन निराकार | तूंच अवधूत दिगंबर |
साकाररुप सर्वेश्वर | विश्वनाथ तूंच कीं ||३||
जें जें काहीं म्हणावें | तें तें तुझे रुप बरवें |
दासगणूस आतां पावे | हीच आहे याचना ||४||
तूंच काशी विश्वेश्वर | सोमनाथ बद्रिकेदार |
महांकाल तेवि ओंकार | तूंच की रे त्र्यंबकेश्वरा ||५||
भीमाशंकर मल्लिकार्जून | नागनाथ पार्वतीरमण |
श्रीघृष्णेश्वर म्हणून | वेरुळगांवी तूंच कीं ||६||
तूंच परळी वैजनाथ | निधीतटाला तूंच स्थित |
रामेश्वर पार्वतीकांत | सर्व संकट निवारता ||७||
हे कृपार्णवा नारायणा | महाविष्णो आनंदघना |
हे शेषशायी परिपूर्णा | नरहरि वामना रघुपते ||८||
तूं वृंदावनीं श्रीहरी | तूं पांडुरंग पंढरपूरीं |
व्यंकटेश तूं गिरीवरीं | पुरीमाजीं जगन्नाथ ||९||
व्दारकेसी नंदनंदन | नाम देती तुजकारण |

जैसें भत्कांचें इच्छील मन | तैसे तुज ठरविती ||१०||
आता हे चंद्रभागातटविहारा | या गजानन स्तोत्रा साह्य करा |
हेंच मागणे पसरुनि पदरा | तूजं विठ्ठलें दासगणू ||११||
गजानन जें स्वरुप कांही | ते तुझ्याविण वेगळें नाही |
दत्त भैरव मार्तंड तेंही | रुपें तुझींच अधोक्षजा ||१२||
या सर्व स्वरुपांकारण | आदरें मी करी वंदन |
माझे त्रिताप करा हरण | हेंच आहे मागणें ||१३||
हे महालक्ष्मी कुलदेवते | कृपाकटाक्षें लेकरातें |
पाही दासगणूतें | हीच तुजला प्रार्थना ||१४||
आतां श्रीशंकराचार्य गुरुवर | तेवी नाथ मच्छिंदर |
निवृत्तिदास ज्ञानेश्वर | समर्थ सज्जनगडीचे ||१५||
हे तुकारामा महासंता | तुजलागी दंडवता |
करिता, होई मला त्राता | नाहीं ऐसे म्हणूं नका ||१६||
हे शिर्डीकर बाबासाई | लेकरांसाठी धांव घेई |
वामनशास्त्री माझे आई | माझी उपेक्षा करुं नका ||१७||
हे शेगांवीच्या गजानना | महासंता आनंदघना |
तुला येऊं दे कांही करुणा | या अजाण दासगणूची ||१८||
तुम्हां सर्वा प्रार्थून | स्तोत्र करितो हे लेखन |
माझ्या चित्ती म्हणून | वास आपण करावा ||१९||
जें जें तुम्ही वदवाल कांही | तेंच लिहीन कागदीं पाहीं |
स्वतंत्रता मजला नाहीं | मी पोषणा तुमचा असें ||२०||
माघमासीं सप्तमीस | वद्यपक्षीं शेगांवात |
तुम्ही प्रगटला पुण्यपुरुष | पंथाचिया माझारी ||२१||

उष्ट्या पत्रावळी शोधन | तुम्हीं केल्या म्हणून |
मिळालें की नामाभिधान | पिसा पिसा ऐसें तुम्हां ||२२||
उगी न वाढावी महती | म्हणून ऐसी केली कृती |
तुम्ही साच गुरुमूर्ती | लपून बसाया कारणे ||२३||
परि विचारवंत जे ज्ञानी | तें तुम्हांलागी पाहुनी |
भ्रमा हातफळी देवूनी | पाय तुमचे वंदितात ||२४||
बंकटलाल दामोदर | हे दोघे चतुर नर |
भ्रमातें सारुन दूर | शरण आले तुम्हांला ||२५||
बंकटलालाचें सदनास | तुम्हीं राहिला कांही दिवस |
तेथे जानराव देशमुखास | मरत असतां वांचविलें ||२६||
केवळ पाजुनियां तीर्था | आपुल्या पदींचे समर्था |
तुजलागी दंडवता | असो आमचा वरचेवर ||२७||
तुझिया लीलानिधीचा | नच लागे पार साचा |
टिटवीनें सागराचा | अंत कसा घेववेल ? ||२८||
पितांबरा देऊनी भोपळा | नाल्यास तुम्हीं पाठविला |
जल तें हो आणविण्याला | तहान लागली म्हणून ||२९||
पितांबरासी बजाविले | ओंजळीनें पाणी भले |
न पाहीजे तुंवा भरले | या माझिया भोपळ्यांत ||३०||
जलांत तुंबा बुडवावा | जलें पूर्ण भरुन घ्यावा |
आणि तोच मला आणून द्यावा | यांत अंतर करुं नको ||३१||
तुंबा बुडेल ऐसे पाणी | नव्हतें नाल्यालागुनी |
विश्वास ठेवोनिया वचनीं | ऐसें केलें पितांबरे ||३२||
नाल्याचिया जलांसी | तुंबा तो लावितां सरसी |

आपोआप त्या ठायासी | भव्य खांच पडली कीं ||३३||
तुंबा त्यांत भरत आला | ऐसी तुझी अगाध लीला |
ती साच वर्णण्याला | शेषही थकेल वाटतें ||३४||
सोमवारी प्रदोषासी | बंकटलालाच्या सदनासी |
भाविकां आपण व्योमकेशी | दिसतसां महाराजा ||३५||
यांत नवल ना तिळभर | कां कीं तूंच शंकर रमावर |
हे जेवढे चराचर | तेवढे तुम्हीच आहात कीं ||३६||
तुझें स्वरुप यथातथ्य | मानवासी नाही कळत |
म्हणून पडती भ्रमांत | मायावश होऊनी ||३७||
प्रातःकालचे वेळीं | संपली होती दिवासळी |
जानकीराम देईना मुळीं | विस्तव तुमच्या चिलमीस ||३८||
जानकीराम सोनार बागेसरीचा वैश्वानर |
द्यावयासी कुरकुर | करुं लागला असे कीं ||३९||
तें अंतर्ज्ञानें जाणून | कौतुक दाविलें करुन |
चिलीम विस्तवांवाचून | पेटुनिया दाविली ||४०||
सोनार विस्तव देण्याला | नाहीं ऐसे वदला |
म्हणूनिया येता झाला | राग भगवंताकारणें ||४१||
चिंचवणें तें सोनाराचे | नासलें अक्षय तृतीयेचें |
प्राणघातक किड्यांचे | झालें त्यांत साम्राज्य ||४२||
अवघे टकमका पाहती | नाका पदर लाविती |
एकमेकां सांगती | हें चिंचवणे खाऊं नका ||४३||
मग जानकीराम म्हणाला | साधूस विस्तव मी ना दिला |
त्याचा हा प्रत्यय आला | धन्य धन्य हा गजानन ||४४||

मग तात्काळ उठून वेगेंसी | आला बंकट सदनासी |
हकीकत बंकटलालासी | सर्व केली निवेदन ||४५||
बंकटलालाचे वशिल्यानें | चरण धरीले सोनारानें |
अनन्यभाव भक्तिनें | गजाननाचे तेधवां ||४६||
गुरुराया अंतर | मऊ आपले साचार |
तेंच कां हो केलें कठोर | मजविषयीं समर्था ||४७||
आतां या चिंचवण्यासी | हात लावा पुण्यराशी |
त्याविण मी सदनासी | न जाय येथून ||४८||
ऐसी त्याची ऐकुण गिरा | चिंचवण्याशी लाविले करा |
चिंचवणें तेंच झाला झरा | अमृताचा विबुधहो ||४९||
यापरी जानकीराम शरण आला | अखेर आपुल्या पदाला |
मुकीनचंदु कृतार्थ केला | खाऊन दोन कान्हवले ||५०||
माधव नामें चिंचोलीचा | ब्राम्हण एक होता साचा |
त्यास बोध अध्यात्माचा | तुम्हीच एक केलात ||५१||
भ्रांती त्याची उठविली | प्रपंच माया तोडिली |
मोक्ष पर्वणी लाधली | तया माधवाकारणें ||५२||
ऐसें आपुलें महिमान | श्रेष्ठ आहे सर्वांहून |
पदरीं असल्या विपूल पुण्य | पाय तुझे सांपडती ||५३||
वसंत पूजेकारण | घनपाठी ब्राम्हण |
आणविलेत आपण | ऐन वेळीं तेधवां ||५४||
बंकटलालें आपणांसी | नेलें खावया मक्यासी |
आपुलिया मळ्यासी | अति आग्रह करुनी ||५५||
मोहाळें होती मळ्यांत | मधमाशांची भव्य सत्य |

तीं पेटवितां आगटीप्रत | उठतीं झालीं निजलीलें ||५६||
मधमाशांसी पाहून | लोक करिती पलायन |
भय जिवाचें दारुण | आहे की प्रत्येकाला ||५७||
तुम्ही मात्र निर्धास्त | बैसता झाला मळ्यांत |
मधमाशा अतोनांत | बसल्या तुमच्या अंगावरी ||५८||
लोक दुरुन पाहती | परि न कोणाची होय छाती |
तुम्हां सोडावया गुरुमुर्ती | मधमाशांच्या त्रासांतून ||५९||
बंकटलाल दुःखी झाला | पाहून त्या माशांला |
त्यांनी मात्र थोडा केला | प्रयत्न तुम्हां सोडविण्याचा ||६०||
कांही वेळ गेल्यावरी | तुम्हीच आज्ञा केली खरी |
मधमाशांस जाया दुरी | ते अवघ्यांनी पाहिलें ||६१||
आपुल्या आज्ञेनुसार | मधमाशा झाल्या दूर |
बंकट म्हणे सोनार | आणवितो कांटे काढावया ||६२||
कां कीं मधमाशांचे कांटे | रुतले असतील मोठे |
ते लपून बसती बेटे | स्वामी अवघ्या शरिरांत ||६३||
म्हणून ते काढावया | सोनार आणवितो ये ठायां |
आपण म्हणालात वाया | हा त्रास घेऊं नका ||६४||
योगशास्त्र येतें मला | मी योगबलें कांट्याला |
बाहेर काढतों त्याजला | सोनार कशास पाहिजे ? ||६५||
ऐसें वदून कुंभक केला | तेधवां कीं आपण भला |
तेणें बाहेर कांट्याला | पडणें अवश्य झालें की ||६६||
हे कौतुक सर्वांनी | पाहिलें त्या ठिकाणी |
जो तो मनुष्य जोडी पाणी | स्वामी आपणांकारणे ||६७||

आपण म्हणाला त्यावर | हे जीवांनो घटकाभर |
बसा या वृक्षावर | आतां कोणास चावूं नका ||६८||
संकल्प बंकटलालाचा | पुर्ण करणें आहे साचा |
सोहळा मका सेवण्याचा | निर्विघ्न त्याचा होऊं द्या ||६९||
पहा माशा उठतां क्षणीं | तुम्ही गेलांत पळुनी |
संकट येता नाहीं कोणी | तारिता हे ध्यानी धरा ||७०||
लाडू, पेढे खावयास | लोक जमती विशेष |
परी साह्य संकटास | कोणीही करीना ||७१||
हें तत्व ध्यानीं धरा | ईश्वरासी आपुला करा |
म्हणजे सफल होय खरा | तुमचा की संसार ||७२||
ऐसा उपदेश भक्तांप्रती | साच केलात गुरुमुर्ति |
एक्या मुखें करुं किती | मी आपुलें वर्णन ||७३||
कृष्णाजीचें मळ्यांत | दांभिक गोसावी आले बहुत |
जे होते सांगत | शुष्क वेदांत जगाला ||७४||
त्या गोसाव्यांचा ब्रम्हगिरी | महंत आणिला वाटेकरी |
जो जळत्या पलंगावरी | तुम्हांजवळ ना बैसला ||७५||
चहूंकडून होता पेटला | तो अग्नि आपण शांत केला |
तेणें त्या ब्रम्हगिरीला | कौतुक अति वाटलें ||७६||
सर्व अभिमान सोडून | आपणां तो आला शरण |
अग्निचें ते अग्निपण | चांदण्यापरी केले तुम्ही ||७७||
टाकळीकर हरिदासाचा | घोडा अति द्वाड साचा ।
तुम्ही हरविला तयाचा । द्वाडपणा तो क्षणात ।।७८।।
घोडा आज्ञेंत वागला | तो सर्वांनी पाहिला |

अशक्य कांही आपणाला | नाही उरलें जगात ||७९||
अडगांव आकोली गांवांत | कावळे शिरतां भंडा-यांत |
आपण पळविले क्षणांत | आज्ञा त्यासी करुन ||८०||
अजूनपर्यंत त्या ठायी | कावळा ये ना एकही |
संत जे वदतील कांहीं | खोटे होय कोठून ? ||८१||
प्रखर असुनी उन्हाळा | निर्जनशा काननाला |
ऐन दुपारचे समयाला | कौतुक केले अभिनव ||८२||
आकोलीच्या रानांत | सर्व्हे नंबर बावन्नांत |
एका शुष्क गर्दाडाप्रत | बनविली तुम्ही पुष्करिणी ||८३||
भक्त आपुला पितांबर | कृपा होती त्याचेवर |
तयाचाही अधिकार | थोर आपण बनविला ||८४||
ज्योतिप्रत मिळाल्या ज्योत | भेद कांहीं न तेथें उरत |
खराच पितांबर पुण्यवंत | साक्षात्कारी जाहला ||८५||
वठलेल्या आंब्याला | त्यांनी आणविला पाला |
कोंडोली ग्रामाला | हे कृत्य झालें कीं ||८६||
भीमा अमरजा संगमासी | क्षेत्र गाणगापुरासी |
पर्णे फुटलीं टोणप्यासी | नरसिंह सरस्वती कृपेनें ||८७||
तेंच कृत्य कोंडोलीतें | करविले पितांबरा हातें |
आपणची गुरुमुर्ते | हे स्वामी समर्था ||८८||
वद्य पक्षांत माघमासी | सोमवतीच्या पर्वासी |
क्षेत्र ओंकारेश्वरासी | गेले असतां भक्त तुमचें ||८९||
तेथें महानदी नर्मदेंत | नौकां फुटली अकस्मात |
पाणी येऊं लागले आंत | नाव बुडूं लागली ||९०||

त्या नौकेंत आपण होतां | म्हणून नर्मदा लावी हातां |
फुटलेल्या ठायी तत्वतां | ऐसा प्रभाव आपुला हो ||९१||
नौका कांठास लाविली | नर्मदेनें आणून भली |
आपणां वंदून गुप्त झाली | हें बहुतांनी पाहिलें ||९२||
त्र्यंबक पुत्र कवराचा | आपुला भक्त होता साचा |
जो अभ्यास वैद्यकीचा | हैद्राबादी करीत असे ||९३||
त्याची कांदा भाकर | आपण केली गोड फार ।
पदार्थ सारुनियां दूर । इतरांनी आणलेले ।।९४।।
जैसा द्वारकाधीश भगवान | कौरवांचे पक्वान्न |
सांडूनिया भक्षण | करी विदुर कण्यांचें ||९५||
तैसेंच आपण केलें | कवराचें अन्न भक्षिलें |
ख-या भक्तीचे भुकेले | आपण आहा महाराजा ||९६||
सवडदचा गंगाभारती | तया फुटली रक्तपिती |
तो त्रासून जिवाप्रती | आला असतां आपणाकडे ||९७||
लोक अवघे तिटकारा | करुं लागलें त्याचा खरा |
कोणी न देती त्यास थारा | रोगभयें करुन ||९८||
त्या गंगाभारतीस | येऊं न देती दर्शनास |
कोणी आपल्या शेगांवास | ऐसी स्थिती जाहली ||९९||
लोक म्हणती तयाप्रत | मिसळू नकोस लोकांत |
त्रास न द्यावा यत्किंचित | तूं समर्थांकारणें ||१००||
तो गोसावी एकें दिवशी | आला आपुल्या दर्शनासी |
डोई ठेवतां पायांसी | मारिलें आपण तयाला ||१||
थोबाड झोडिलें दोन्ही हातें | लाथ मारुन कमरेतें |

उलथून पाडिला रस्त्यातें | थुंकून त्याच्या अंगावरी ||२||
बेडका पडतां अंगावर | गंगाभारती हर्षला फार |
म्हणे आतां होईल दूर | व्याधि माझी निःसंशय ||३||
जो बेडका होता पडला | तोच त्यानें मलम केला |
अवघ्या अंगास लाविला | चोळचोळूनिया निज हातें ||४||
ऐशा रितीं सेवा करीत | राहिला गोसावी शेगांवांत |
तयाच्या महारोगाप्रत | आपण कीं हो निवटिलें ||५||
तुमच्या कृपेचिया पुढें | औषध काय बापुडे |
अमृत तेंही फिकें पडे | ऐसा महिमा अगाध ||६||
कोणतेंही संकट जरी | येऊन पडलें भक्तांवरी |
ते निजकृपेनें करीतां दूरी | आपण साच दयाळा ||७||
संकटीं खंडू पाटलाप्रत | आपण देऊन कृपेचा हात |
न्यायाधिशाचे कचेरींत | निर्दोष त्यासी सोडिलें ||८||
बाळकृष्ण रामदासी | होता बाळापूर ग्रामासी |
त्या माघ वद्य नवमीसी | समर्थ दर्शन घडविलें ||९||
घटकेंत दिसावा गजानन | घटकेंत सूर्याजीपंत नंदन |
घटकेंत भजन ते गण गण | घटकेंत जय जय रघुवीर असे ||११०||
तेणें बाळकृष्ण घोटाळला | अखेर ओळखून आपणाला |
समर्थ म्हणूनी नमस्कार केला | काय लीला वानूं ती ||११||
संत अधिकारें समान | मुळीं न तेथे अधिक न्यून |
जैसे भक्तांचे इच्छी मन | तैसी रुपें दिसतीं तया ||१२||
गणेशदादा खापर्डे | उमरावतीचे गृहस्थ बडे |
कृपादृष्टीनें त्यांकडे | पाहिले आपण सर्वदा ||१३||

या खापर्ड्याला व-हाड प्रांती | अनभिषिक्त राजा बोलती |
राष्ट्रोध्दाराची तळमळ ती | होती खापर्ड्याकारणें ||१४||
कोठें न आले अपयश त्याला | हा तुमच्या कृपेचा महिमा झाला |
बाळ गंगाधर टिळकाला | तुम्हीच कृपा केलीत ||१५||
भगवंताने अर्जुनाला | भगवद्गीतेचा उपेदश केला |
ज्या गीतेंने जगाला | थक्क करुन सोडिलें ||१६||
पार्थ देवाचा भक्त जरी | राहिला वनवासाभीतरी |
बारा वर्षे कांतारी | ऐसे भागवत सांगते ||१७||
भगवंताचा वशिला | प्रत्यक्ष असून अर्जुनाला |
वनवास तो नाही चुकला | तैसेंच झालें टिळकांचे ||१८||
संतकृपा असून | शिक्षा झाली दारुण | ब्रम्हदेशीं नेऊन |
मंडाल्याशीं ठेविलें त्या ||१९||
श्रोतें त्याच मंडाल्यांत | गीतारहस्य केला ग्रंथ |
जो आबालवृध्दांप्रत | मान्य झाला सारखा ||१२०||
कोल्हटकराहातें भला | आपण होता पाठविला |
भाकरीच्या प्रसादाला मुंबईत टिळकाकारणें ||२१||
फळ हें त्या प्रसादाचे | गीतारहस्य होय साचें |
भाष्यकार गीतेचे | हे सहावे झाले कीं ||२२||
पहिलें शंकराचार्य गुरुवर | दुसरे रामानुजाचार्य थोर |
मध्व, वल्लभ त्यानंतर भाष्यकार जाहलें ||२३||
पांचवी ज्ञानेश्वर माऊली | भावार्थदिपिका टिका केली |
जी मस्तकी धारण केली | अवघ्या मुमुक्षु जनांनी ||२४||
ज्ञानेश्वरानंतर | एक दोन टिकाकार |

झाले परी ना आली सर | त्यांना ज्ञानेश्वर माऊलीची ||२५||
वामनाची यथार्थदिपिका | तैसाच गीतार्णव देखा |
हेही ग्रंथ भाविका | कांही अंशी पटलें कीं ||२६||
गीतेचा अर्थ कर्मपर | लावी बाळ गंगाधर |
त्या टिळकांचा अधिकार | वानाया मी समर्थ नसें ||२७||
मागील टीका समयानुसार | अवतरल्या या भूमीवर |
तैसाच आहे प्रकार | या गीता रहस्याचा ||२८||
त्या लोकमान्य टिळकांवरी | आपण कृपा केली खरी |
म्हणून तयाचा झाला करी | गीतारहस्य महाग्रंथ ||२९||
खामगांवी डॉक्टर कवरा | तिर्थ आणि अंगारा |
आपण नेऊन दिलांत खरा | ब्राम्हणाच्या वेषानें ||१३०||
ज्यायोगें व्याधी त्याची | समुळ हरण झाली साची |
तुम्ही काळजी भक्तांची | अहोरात्र वहातसां ||३१||
कन्या हळदी माळ्याची | बायजा नामें मुंडगांवची |
ही तुमच्या कृपे जनीची | समता पावती झालीसे ||३२||
वरदहस्त बायजाशिरीं | तुम्ही ठेवितां निर्धारी |
तिही झाली अधिकारी | केवळ तुमच्या कृपेनें ||३३||
मुंडगांवच्या पुंडलीकाला | होता जरी प्लेग झाला |
तो येता दर्शनाला | व्याधी दुर्धर हरिली तुम्ही ||३४||
सद्भक्त बापुन्याप्रति | तुम्ही भेटविला रुक्मिणीपति |
नाहीं अशक्य कोणती | गोष्ट आपणांकारणे ||३५||
एके वेळी आपणाला | गोपाळ बुटी घेऊन गेला |
भोसल्याच्या नागपूराला | अती आग्रह करुन ||३६||

गोपाळ बुटी श्रीमंत भारी | हजारो पंक्ती त्याचे घरीं |
उठूं लागल्या वरचेवरी | केवळ आपल्या प्रित्यर्थ ||३७||
इकडे शेगांव सुनें पडलें | प्रेतवत् दिसूं लागलें |
मुखीं तेज नाहीं उरले | मुळींच पाटील मंडळींच्या ||३८||
शेगांवीचे पुष्कळ जन | आले नागपुरा जाऊन |
परी न झालें दर्शन | समर्थांचे कोणाला ||३९||
चौक्या पहारे सभोंवार | कडेकोट होते फार |
समर्थांच्या पायांवर | शीर ठेवणे मुष्कील झालें ||१४०||
नागपूराहून आपणाला | आणण्या हरी पाटील निघाला |
दहा पांच संगतीला | भक्त घेऊन शेगांवचे ||४१||
आला सिताबर्डीसी | गोपाळ बुटीच्या सदनासी |
तो तेथे दारापाशीं | शिपाई पाहिलें दोन चार ||४२||
शिपायांनी पाटलाला | जरी होता अटकाव केला |
परी तो न त्यांनी जुमानिला | बळकट होता म्हणून ||४३||
हरी पाटील शिरला आंत | गडबड झाली तेथें बहुत |
तुम्ही धावून त्याचा हात | धरिलात कीं प्रेमानें ||४४||
जैसे वासरासी पाहातां | गाय धांवे पुण्यवंता |
तैसेच तुम्ही समर्था | केलेंत घरी बुटीच्या ||४५||
गोपाळ बुटी धांवत आले | हरी पाटला विनविते झाले |
पाटील माझें ऐकलें | पाहिजे तुम्ही थोडेसें ||४६||
भोजनोत्तर समर्थाला | जा घेऊन शेगांवला |
तो आहे भक्तीस विकला | शेगांवकरांच्या निःसंशय ||४७||
सर्वांचे झाल्या भोजन | आपण निघाला तेथून |

आशिर्वाद तो देऊन | गोपाळ बुटीच्या कुटुंबाला ||४८||
त्या पाटील हरीवरी | कृपा आपुली अत्यंत खरी |
श्री कल्याणस्वामीपरी | सेवेस आपल्या तत्पर जो ||४९||
हरी पाटलाकारण | स्वामी तुमचे द्वयचरण |
हेंच महानिधान | जोडलें ऐसें वाटतसे ||१५०||
धार कल्याणचे रंगनाथ | आले तुम्हां भेटण्याप्रत |
गुरुराया या शेगांवात | शेगांवचे भाग्य मोठें ||५१||
श्रीवासुदेवानंद सरस्वती | जे प्रत्यक्ष दत्तमुर्ति |
ऐशा जगमान्य विभुति | आल्या आपल्या दर्शना ||५२||
जरी आपण देह ठेविला | तरी पावतसां भाविकाला |
याचा अनुभव रतनसाला | आला आहे दयानिधे ||५३||
रामचंद्र कृष्णाजी पाटील | भक्त तुमचा प्रेमळ |
त्याची तुम्ही पुरविली आळ | गोसाव्याच्या रुपानें ||५४||
तैसेच बोरीबंदरावरी | जांजळ जो कां लक्ष्मण हरी |
त्याला भेट दिली खरी | परमहंस रुपाने ||५५||
तुमच्या लीलेचा तो पार | कोणा न लागे तिळभर |
मुंगी मेरुमांदार | आक्रमण कैशी करी ||५६||
टिटवीच्यानें सागर | शोषवेल का साचार |
दासगणू हा लाचार | आहे सर्व बाजूनें ||५७||
आपुली वर्णण्या लीला | महाकवीच पाहिजे झाला |
मजसारख्या घुंगुरड्याला | ते साधणे कठीण ||५८||
परी जो का असे परिस | तो सुवर्ण करी लोखंडास |
उरवी न त्याच्या ठायीं दोष | लोहपणाचा येतुला हो ||५९||

आपुली लीला कस्तुरी | मम वाणी मृत्तिका खरी |
परि मान पावेल भूमिवरी | सहवासें या कस्तुरीच्या ||१६०||
माझें भाग्य धन्य धन्य | म्हणून तुमचे पाहिले चरण |
आतां न द्यावे लोटून | परत दासगणूला ||६१||
सर्वदा सांभाळ माझा करा | दैन्यदुःखातें निवारा |
भेटवा मशीं शारंगधरा | भक्त बापुन्याच्यापरी ||६२||
आपल्या कृपेकरुन | सानंद राहो सदा मन |
सर्वदा घडो हरिस्मरण | तैसीच संगत सज्जनांची ||६३||
अव्याहत वारी पंढरीची | मम करे व्हावी साची |
आवड सगुण भक्तीची | चित्ता ठायीं असूं द्या ||६४||
अंत घडो गोदातीरीं | याविण आशा नाहीं दुसरी |
स्मृती राहो जागृत खरी | भजन हरीचें करावया ||६५||
भजन करितां मोक्ष घडो | देह गोदातिरीं पडो |
सद्भक्तांसी स्नेह जडो | दासगणूचा सर्वदा ||६६||
मागितले तें मला द्यावे | तैंसे लोकांचेही पुरवावे |
आर्त गुरुवरा मनोभावे | जे या स्तोत्रा पठतील ||६७||
या स्तोत्राचा पाठ जेथ | भाव होईल तेथ तेथ |
तेथें न राहो कदा दुरित | इतुलेही दयाळा ||६८||
स्तोत्रपठकां उत्तम गती | तैसी संतती संपत्ती |
धर्मवासना त्याच्या चित्तीं | ठेवा जागृत निरंतर ||६९||
भूतबाधा भानामती | व्हावी न स्तोत्रपठकांप्रती |
लौकिक त्याचा भूवरती | उत्तरोत्तर वाढवावा ||१७०||
हें स्तोत्र ना अमृत | होईल अवघ्या भाविकांप्रत |

येईल त्याची प्रचित | सद्भाव तो ठेविल्या ||७१||
मोठ्यानें करुन गर्जना | बहावें साधू गजानना |
शेगांवचा योगीराणा | सर्वदा पावो तुम्हांते ||७२||
सद्गुरुनें चित्तास | पहा माझ्या करुन वास |
बोलविलें या स्तोत्रास | तुमच्या हिताकारणें ||७३||
यातें असत्य मानल्यास | सुखाचा तो होईल नाश |
भोगीत रहाल संकटास | वरचेवर अभक्तीनें ||७४||
अभक्ती ती दूर करा | गजाननासी मुळीं न विसरा |
त्यांच्या चरणी भाव धरा | म्हणजे जन्म सफल होई ||७५||
स्तोत्रपठकांची आपदा | निमेल कीं सर्वदा |
दृढचित्तीं धरा पदां | गजानन साधूच्या ||७६||
वाचे म्हणतां गजानन | व्याधि जातील पळून |
जैसे व्याघ्रा पाहून | कोल्हे लांडगे पळती की ||७७||
स्तोत्र पठका भूमीवरी | कोणी न राहील पहा वैरी |
अखेर मोक्ष त्याच्या करी | येईल कीं नि:संशय ||७८||
शके अठराशें अडुसष्टांत | श्रीक्षेत्र शेगांवात |
समाधीपुढे मंडपात | रचियेलें स्तोत्र पहा ||७९||
फाल्गुन वद्य एकादशी | मंगळवार होता त्या दिवशीं |
स्तोत्र गेले कळसासी | गजाननाच्या कृपेने ||१८०||
शांति शांति त्रिवार शांति | असो या स्तोत्राप्रति |
स्वामी गजानन गुरुमुर्ती | आठवा म्हणे दासगणू ||१८१||

|| श्रीहरिहरार्पणमस्तु | शुभं भवतु ||

|| इति श्रीसंत गजानन प्रार्थना स्तोत्र समाप्त ||